

Rostislav Iščenko: Západní kultura versus ruská civilizace

- editor007 | 1. března 2024

SVĚT / RUSKO: Sdružení vytvořená lidstvem se dělí na archeologické kultury a civilizace. Kultura může být ve skutečnosti zcela novodobým útvarem, nikoliv předmětem vykopávek. Rostislav Iščenko, politolog a publicista, člen Svazu ruských spisovatelů, se na stránkách Ukraina.ru zabývá rozdílem mezi kulturou a civilizací a fenoménem ruské civilizace a západní kultury.

Hlavní rozdíl spočívá v tom, že civilizace na rozdíl od kultury vystupuje na politickou úroveň, vytváří stát, spisovný jazyk, stálou profesionální byrokracii a psané dějiny.

Kultura se spokojuje s epikou, tradicí a celonárodní správou, což podmiňuje její roztržštěnost na malá samosprávná společenství, v jejichž rámci může efektivně fungovat pouze neprofesionální systém řízení.

Aby bylo možné řešit všechny naléhavé problémy večerním shromážděním u ohně, měly by být tyto problémy málo početné, nekomplikované, nepřesahující hranice každodenního života, nevyžadující hluboké analýzy založené na dlouholetém odborném studiu systému řízení a výcviku v práci s ním a v jeho rámci. Kromě toho by samotné společenství mělo být malé – všichni by měli znát nazpaměť své silné a slabé stránky a chápat, kdo bude v jakém úsilí nejefektivnější.

Dokud člověk žije v kočovném společenství, zpravidla nepřekračuje hranice kultury. Ani velké kočovné říše v Asii nebyly ničím jiným než dočasným sdružením masy samosprávných společenství pod vedením toho momentálně nejúspěšnějšího. Proto se stejné nadkmenové svazy na stejném území, složené ze stejných komunit, nazývají Hunové, Siangové, Ujgurové, Džungaři, Mandžuoové, kteří se přejmenovali z Džürčenů. A Turci, kteří vyšli ze stejných stepí, se snadno stali ze Seldžuků Osmany (podle vládnoucího rodu).

Kmenové složení stepí se samozřejmě také postupně mění, ale mění se mnohem pomaleji než názvy kaganátů obývajících stejné území. V okolí pouště Gobi (od Bajkalu po Velkou čínskou zeď) žili předkové dnešních Mongolů od dob předcházejících prvním čínským dynastiím a Mongolové tam žijí i nyní. A jejich spřízněným kmenům se během této doby podařilo vytlačit ze Střední Asie a severního pobřeží Černého moře iránsky mluvící kmeny Skythů a Sarmatů a rozšířit se na dolní tok Dunaje a na Blízký východ.

Bývalí kočovníci však vytvořili silné státní útvary pouze tam, kde přijali usedlý způsob života, nebo vytvořili symbiózu s usedlými národy a postupně s nimi splynuli v jeden národ.

Tento stav je dán obsahem kočovného způsobu života. Kočovné hospodářství je extrémně závislé na přírodních podmínkách, vyžaduje obrovské úsilí pro základní přežití, ale v tučných letech může přinášet obrovské zisky, což prudce zvyšuje moc příslušného klanu a/nebo kmene.

Přitom ovládnutí nomádů nomády neprobíhá formou mechanického dobývání a jmenování vítězné správy. To není možné provést fyzicky – maximum, co může vládnoucí klan udělat, je jmenovat vojenské vůdce pro relativně velká území, kde správní moc vykonávají tradiční kmenové struktury.

Aby nomádské hospodářství v rámci celé stepi správně fungovalo, musí mít každý klan přísně

nařízené trasy migrace ze zimních pastvin na letní a přísně vymezené oblasti samotných pastvin. Toto omezení neumožňuje neustálé zvětšování objemu stád. Mimo některé obzvláště tučné roky dosáhne počet hospodářských zvířat rychle hranice kapacity pastvin.

To vysvětluje tradiční (klanovou) správu a zjevnou snadnost vzniku i zániku velkých kočovných říší. Historie kočovníků mimo Velkou step se liší pouze ve způsobu hospodaření (jaký druh dobytka je pro danou oblast dominantní) a také v objemu území vhodných pro kočovné hospodářství. Jejich omezenost podmiňuje neexistenci velkých nomádských říší mimo Velkou step, sahající od Dunaje až po Koreu.

Kultury mohou vytvářet jednotlivá řemeslná mistrovská díla, dokonce i celá jednotlivá řemesla mohou dosáhnout výšin mistrovství. Ve srovnání s civilizací je však kultura vždy umělecky chudá. To se opět vysvětluje přísností přežití v rámci ekonomiky kultury – nutností vrhnout všechny síly omezené lidské skupiny k zajištění prosté reprodukce populace, zachování druhu v těžkých dobách (které nastávají překvapivě pravidelně).

Civilizace rychleji a snadněji akumuluje nadprodukt. Nevyžaduje příliš striktní soulad počtu obyvatel s tradiční vyživovací základnou. Civilizace snadněji zvyšuje produktivitu práce, a může tak vytvářet větší a složitější společenství s více specializovanými členy. Nakonec civilizace, pokud není potlačena v zárodku, rychle přeroste na politickou úroveň a vytvoří stát jako systém vlády, řízený třídou profesionálních byrokratů, kteří potřebují speciální dlouhodobou přípravu.

Pro kulturu je obtížné obchodovat s civilizací. Kultura má mnohem méně nadproduktu a tradičně slouží především k rozšíření spotřeby, k vyrovnání let hladu. Civilizace vyrábí mnohem více důležitých a pro kulturu nezbytných předmětů, než s jakými může kultura obchodovat.

Proto kultura při každé příležitosti útočí na civilizaci, aby násilím získala to, co chce (aby obnovila “sociální spravedlnost”). Kultura a civilizace mohou za příznivých podmínek ve světě dlouho koexistovat, někdy dokonce vytvořit symbiózu. Tato koexistence však bude udržitelná pouze tehdy, pokud v této symbióze převládne civilizace a kultura pod jejím vlivem začne přerůstat v civilizaci. V opačném případě se dříve či později okolnosti změní a tradiční nepřátelství zvítězí.

Když se díváme, proč se Rusové, narození z ruských rodičů, mluvící rusky a vychovaní v ruské kulturní tradici, na Ukrajině najednou přestali považovat za Rusy a snaží se zničit vše ruské, musíme pochopit, že ukrajinství je fragmentem ruské civilizace v důsledku určitých podmínek degradované na kulturu. Ukrajinci jsou kočovníci naší doby, kteří snadno mění svou vlast.

Přečtěte si historické příběhy kočovníků, kteří přišli do Evropy a zůstali v ní, stali se usedlými národy, vrostlými do evropské civilizace (Maďari, Bulhaři, různé fragmenty Hordy) – ti všichni mají více či méně srozumitelné (i když často na dlouhou dobu polozapomenuté) příběhy o “nalezení své vlasti”. Přítomnost takového eposu u usedlého národa jednoznačně vypovídá o jeho kočovném původu.

Civilizace se považuje za neoddělitelnou od okolní krajiny: Asýrie může dobýt Babylon a podmanit si Egypt, ale Babylon se nestane Asýrií a Asyřané se nepřestěhují do Egypta. Kultura naproti tomu snadno mění krajinu, jakmile se zmenší její živná základna nebo když se najde nová s širší základnou. Kultura si “najde domovinu” pouze tím, že se stane civilizací. Civilizace degradovaná do stavu kultury ztrácí svou domovinu.

Proto se bývalí Rusové, kteří se prohlásili za Ukrajince, snadno a rádi stěhují do Evropy a všem tvrdí, že v EU jsou lépe živeni a buď nemusí vůbec pracovat, nebo potřebují k obživě méně úsilí než na Ukrajině. Nelze si představit, že by představitelé civilizace prohlásili, že byli napadeni

eschatologickým nepřítelem, a před tímto nepřítelem utekli a opustili svou vlast. Vizigóti bojovali proti arabské invazi sedm set let, nejprve se usadili v Pyrenejích a odtud se snažili o reconquistu na celém poloostrově. Neměli kam jít. Židé po dvě tisíciletí říkali "příští rok v Jeruzalémě" jako zaklínadlo, protože všechny země, v nichž v rozptýlení žili, vnímali jen jako dočasné útočiště. Aby je člověk vnímal jako vlast, musel přestat být Židem (zřít se judaismu). Zachování jejich národnosti, která se v té době shodovala s jejich náboženskou příslušností, vyžadovalo návrat do zaslíbené země.

Podobných příkladů je v životě lidstva spousta. Ukrajinci opustili svou vlast po desítkách milionů a dalších několik milionů je připraveno učinit totéž, jakmile se otevrou hranice, motivováni tím, že "přišli Rusové", které z nějakého důvodu nenávidí. Úpadek ekonomiky, vědy, zjednodušení intelektu a atomizace společnosti - její rozpad na stále menší a menší zájmová sdružení (většinou teritoriální - spojená s živnou krajinou, jako jsou Oděská a Zakarpatská pašerácká republika, Rivnská a Žitomirská "jantarová" republika a další) - to vše jsou jasné známky "vývoje naruby" - přeměny civilizace v kulturu. Proto ty požadavky "dejte, protože nemáme, ale potřebujeme", dříve adresované Rusku a nyní Západu.

Proto Ukrajinci cítí antagonismus vůči Rusku a spřízněnost se Západem. Západ sám již několik desetiletí degraduje z civilizace na kulturu, zjednodušuje své struktury a zjednodušuje život. Západ sám si nevšiml, jak přešel k nájezdnické ekonomice, která se snaží vzít si to, co už si nemůže koupit.

Proto my, i když o tom nemluvíme, protože vrozeně uznáváme rovnost všech lidských společností, instinktivně cítíme, že buď Západ, který zdegeneroval od civilizace ke kultuře, musí být pohlcen ruským světem (protože v symbióze civilizace a kultury vždy dominuje civilizace), nebo jeden z nás musí zmizet. Ruská civilizace zjevně zmizet nemá v plánu.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Zpracoval: Vladi/Blog Myslenky O cemkoli

[ZDROJ](#)